

ЛЮДО ЗЕЛЕНКА СЛУЖИТЕЛИТЕ НА ДИАНА

Превод от словашки: Панайот Спиров, 1979

chitanka.info

В планинската област Хорна Орава едно време живееха две луди глави, двама юнака, в чиито жили течеше огнената кръв на оравчани. Първият се казваше Юзек Хобот, а вторият — Антек Глова. Веднъж след някаква тяхна щуротия им взеха разрешителните за носене на оръжия и ги изключиха от ловното дружество. И тъй като не можеха да живеят без лов, на тях не им остана голям избор — станаха браконieri.

Не бяха възрастни. Макар и прехвърлили първа младост, те бяха запазени. На тридесет години още не бяха помислили за женитба. Когато женените им връстници ги питаха защо не се женят, Юзек се сопваше:

— За какъв дявол, като всеки знае, че мъжете се делят на женени и на умни.

— А не си ли чувал какво казва дядо поп в черквата — всеки трябва да се ожени, за да не изчезне народът ни.

— Защо ми е притрябвало да слушам попски съвети? Ако женитбата е толкова хубаво нещо, както ни я хвали той, защо самият не се ожени?

— Прав си, Юзек — подкрепяше го Антек. — Разликата между попа и браконiera е само в това, че ние крием какво правим, а попът се фука с това, което не прави.

Двамата антихристи признаваха само едно божество — богинята на лова Диана. Преди години на чашка ракия те тържествено се бяха заклели да й бъдат верни до гроб.

Кой знае откъде тези деца на свободната природа бяха дочули за съществуването на напетата антична богиня. Ясно беше, че от историята на Древна Гърция те се интересуваха колкото носорог от тенис. Навярно името им беше попаднало съвсем случайно и оттогава двамата се бяха заловили за него като кърлежи. Диана им стана талисман и заклинание. Дори когато пиеха, те пулеха очи към небето и въздишаха в един глас:

— Дай ни, Диана, здрава ръка и ясен поглед по време на лов и подкрепи духа ни, за да не издадем приятеля, когато стражарите ни пердашат в дранголника.

Своя дълъг тост те смотолевяха така бързо и неразбрано, че приличаха на будисти, които се молят. Ако някой се осмелеше да ги разпитва за Диана и за думите на тоста им, двамата другари му ги

разясняваха така „нагледно“, че през следващия месец, прекаран в гипс, той имаше достатъчно време да размишлява върху това колко вредно за здравето може да бъде любопитството.

Няколко пъти ловците и стражарите ги бяха залавяли да браконьерстват, а веднъж се озоваха и зад решетките. Нямаше обаче сила, която можеше да ги откъсне от сладостта на браконьерството. Все пак оттогава те се пазеха повече от ловците и от стражарите. Антек дори измисли какво да направят, та никога вече да не попаднат зад решетките.

— Юзек, честна дума, отсега нататък няма да ни накарат да ядем затворническата супа!

— Така ли? — изхили се Юзек. — И какво измисли?

— Познай! Познай!

— Казвай, защото така ще те прасна, че и собствената ти майка няма да те свести! — закани се Юзек, защото той обичаше да говори откровено и без заобиколки.

— Слушай тогава! Нали ни остана кожата от полската крава, дето я застреляха акцизните, като я прекарвахме през границата... Сещаш ли се за какво става дума?

— Не се сещам! — отвърна Юзек и загледа приятеля си. — Казвай по-нататък!

— Тогава слушай по-умния... Ще обработим кравешката кожа! Ще закрепим върху нея рога, на краката ще сложим кравешки копита... И сега ли не разбираш какво ще стане от кожата?

— Казвай какво ще правим по-нататък?

— Е, добре — засмя се Антек и бързо продължи. — Тайно ще се научим да ходим в кравешката кожа, да хвърляме къчове като крава, да мучим като крава, да лежим като крава...

— Да даваме мляко като крава — услужливо добави Юзек.

— Не ми се присмивай, Юзек! В кравешката кожа аз ще браконьерствам, в кравешкия търбух ще прекарвам контрабанда от Полша платове и спирт, а от нас за Полша обувки! Сега вече разбираш ли?

— Разбирам. А в кравешката кожа ще можем да ходим и на лов, нали? Антек, ти си истински източен мъдрец! — разхили се Юзек и така силно прегърна приятеля си, че неговите кости запращяха.

Веднага се заловиха за работа.

Обработваха кравешката кожа. Майсторски я подсилиха отвътре, а главата свързаха с въженца, за да може лесно да се върти на всички страни. За опашката също закрепиха въженце, за да наподобят движенията, с които кравата пъди насекомите.

В тъмните нощи двамата тайно се учеха да ходят и да тичат. Само когато упражняваха лягането на хълбок, се сдърпаха. За нищо на света не можеха да станат като крава. Отпред Антек трябваше да коленичи целия прегънат, отзад Юзек трябваше да стои прав като свещ. Едва малко след това можеше да се изправи и Антек. Тренировката беше ужасна. Достатъчно беше задният да се наклони съвсем леко и предният се претъркулваше и забиваше глава в земята. Честно казано, в кравешката кожа те се чувстваха много по-зле, отколкото на времето в затвора. Най-много им липсваше въздухът, който в затвора беше предостатъчно, а в кравешката кожа едва не се задушаваша!

Но има ли нещо, което да устои пред твърдата решимост на браконьерите, още повече, ако те са верни служители на Диана?

За кратко време двамата другари се научиха така хубаво и плавно да ходят в кравешката кожа, че можеха да се упражняват и през деня, като дори опитният зоотехник не би ги различил от истинска крава. Освен това те умееха да лягат като истинска крава, да въртят рогатата глава като крава, да пасат като крава, да мучат като крава. Двамата приятели препускаха из сайванта на Юзек, сякаш бяха пощръктели. Щом Юзек повдигнеше задницата, Антек измучаваше толкова естествено, че те без страх можеше да се присъединят към кое и да е стадо и старият опитен пастир не би ги различил от останалите крави.

Накрая те хитроумно приспособиха празното пространство в търбуха като склад за уловените животни. Мястото беше толкова много, че там се събираше повече месо, отколкото в една месарска количка. Двамата вярваха, че покровителката им Диана ще бди над всяка крачка на своите служители. Сигурно тя се беше смяла до припадък, когато ги беше гледала как се учат. Може би предприемчивата богиня беше продавала срещу амброзия билети на останалите олимпийски богове за неповторимата земна комедия.

Отначало им се свиваше сърцето, когато срещаша някой случаен човек. Скоро обаче те установиха, че на никого не му минава през ум да ги подозира. Успехът им ги зарадва. Настанаха истински златни

времена! Няколко пъти преминаха границата в Полша и се върнаха с контрабандната стока по-спокойно, отколкото царски куриер.

После започнаха да ловуват. Отначало поставяха на определени места примки. Правеха го така майсторски, че никому не би хрумнало да се усъмни в лежащата крава, която в същия момент измъкваше от примката заек или лисица. Скоро започнаха да стрелят с къса пушка по сръндаци и зайци. С лекота те поваляха отблизо и по някой по-дребен глиган. Доверчивият нещастник дори не предполагаше, че от пасящата крава го заплашва смъртта.

След всеки изстрел двамата подскачаха и се втурваха главоломно из гората. Правеха го, за да не би случайният наблюдател да си помисли, че с „тая крава“ нещо не е наред... Едва по-късно, когато се увериха, че въздухът е чист, те се връщаха при плячката и през долния отвор я вмъкваха в празния склад в търбуха. Естествено, у дома, в сайванта, те се връщаха само по тъмно. В сайванта имаха скривалище за „кравешката униформа“ и за „ботушите“.

Но случваше им се да преживеят и неприятни мигове. Веднъж кучето на пастира се опита да ги подгони към пасящото стадо. Антек се избави от нахалника, като му хвърли парче сланина. Друг път крадлива жена реши да издои в котлето си чуждата крава.

Двамата имаха повече дивеч, отколкото членовете на ловното дружество. А ловците бяха започнали да мислят, че след последното наказание Антек и Юзек са изоставили браконьерските пътечки. Вече дори се обсъждаше дали да не възстановят членството им в дружеството.

Веднъж, както се мъкнеха из пълното с животни земище и проверяваха капаните, неочаквано уплашеният Антек вдигна тревога:

— Диана, спасявай ни!... Юзек, да бягаме! Да бягаме, ако животът ни е мил!

— Защо? Какво има? — сърдито попита Юзек, който тъкмо се готвеше да стреля по един сръндак.

— Не питай... Да бягаме! — изхриптя уплашената до смърт предница на кравата — Антек. Той се носеше и от страх не спазваше заучените движения. Летеше като обезумял, влачейки подире си Юзек, който не вървеше правилно и преплиташе крака.

— Стражари ли? — разпитваше отзад препъващият се Юзек.

— Не!

— Ловци ли?

— Не!!

— Да не би акцизните?

— Не!!!

— Тогава какво по дяволите? Казвай или — ревеше сърдитият Юзек. — Какво?!

— Бик!!!

— И-и-и... Бик! Какво да правим, Антек? — завайка се Юзек.

— Да скачаме бързо от кожата, че ни е спукана работата!

В същия миг търбухът на кравата се разтвори и от вътрешността му изпадна първият браконьер, а след него и вторият, почти в краката на бика. Тогава бикът набучи на рогата си кравешката кожа и я разкъса на парцали.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.